

— Și de ce n-am face istorioare ? O istorie nu e formată din mai multe istorioare ? se interesă doamna Nina.

— Ori facem istorie, ori facem istorioare ! Pendula face istorie. Eu am înțeles că ar fi o problemă cu istoria și că ar trebui să salvăm istoria, nu să umplem istoria de istorioare, zise Simon. Ce ziceți, domnule Pârș ?

Domnul Pârș îi privi tandru pe toți și zise :

— Foarte bună idee ! Încercați să vă jucați cu istoria. Faceți, de pildă, un puzzle.

## *Tentativă de istorie în puzzle*

Tot grupul tăcu o vreme. Fiecare se gândea cum să interpreteze noua temă sau poate că se gândea la ale lui : Norocica la castronul ei de la bucătărie altădată plin cu lapte, Nina la șușoteala provocată de vânt acolo sus, Simon la colega care stătea în banca din fața lui, aceea care își strângea părul lung în o mie și unul de feluri, Magda la Superman.

— Un puzzle e ceva mai ușor, spuse Magda.



— Crezi tu că e o joacă, îi replică Simon. Hai, dacă e simplu, să te văd. Ia zi, cum facem ?

— Simplu, spuse Magda. Fiecare spune un cuvânt sau o propoziție.

— Cu subiect și predicat ? o sâcâi Simon pe Magda.

— Cu ce vrei tu... Le punem cap la coadă și gata ! Pe urmă amestecăm cuvintele și... vedem ce iese. Cine începe ?

— Începe tu, dacă ești așa de sigură.

— Bine. 90-60-90.

— Asta ce-i ? Nu e nici cuvânt, nici propoziție.

— Așa vreau eu să fiu. Adică așa trebuie să fiu. În istoria asta pe care o facem, e musai ca noi, fetele, să avem dimensiunile 90-60-90.

— Dimensiunile ? repetă mirată Norocica.

— La fund, talie și țățe, zise Simon.

— Ce urât vorbești ! Te spun eu mami.

— Da, chiar. Mama cât o fi având... Oricum, la fund are mai mult.

— Simon, termină, că te spun ! Norocica, este vorba de dimensiunile perfecte pentru fete..., se lansă Magda.

— Termină tu, că tu ai spus tâmpenia asta pentru puzzle, nu eu, o puse Simon la punct pe soră-sa. Doamna Nina, dumneavoastră ce spuneți ?

— Frunze-n vânt.

— Norocica ?

— Albu-i negru,  
negru-i alb. Și tu, Simon ?

— România,  
trezește-te...

Asta o știu de la Paraziții. Tare formație !

Apropo, voi, pisicile, ce mai ascultați ? Sau voi, frunzele ?

Chiar că nu m-am gândit niciodată la asta.

Dar, cum toată lumea tăcea, Simon își putu savura un moment triumful.

Hai, deșteapto, zise el într-un târziu către soră-sa. Acum amestecă-le și fă marea istorie pe care o așteptăm cu toții ca să ne ducem la casele noastre !





— Cei care au case... mârâi Norocica.  
 — Care au, zise și doamna Nina, privind cu tristețe în sus, spre pomul ei.  
 — Le amestec, le amestec, făcu Magda, foarte preocupată. Da' îmi mai trebuie niște cuvinte de legătură, conjuncții și... cum le zice, prepo...  
 — Prepoziții. Pune câte vrei, că tot nu iese nimic.  
 — Ba iese : « România cu 90-60-90 și frunze-n vânt, trezește-te, că albu-i-negru, negru-i alb. »

— E tare ! Gata, ce mai, istoria e salvată !  
 — Să nu ne grăbim. Poate că nu trebuie să facem o combinație care să aibă înțeles pentru noi, zise Magda. Poate că ajunge doar să strângem cuvintele, așa, ca într-o vrajă, poate ne mai spune o propoziție și domnul Pârș... O repetăm, o murmurăm și, poate...  
 — Poate ce ? Eu am impresia că domnul Pârș face mișto de noi.  
 — Simon, cum vorbești ! îl mustră limba mare.  
 — În loc să ne ajute, el se distrează pe seama noastră. **Ne dă niște sugestii... parc-ar fi indicațiile profului de mate !**

Vorbește ca să se audă, că tot nu-l înțelege

nimeni. Nu pricep de ce trebuie să-l admirăm atâta.

La urma urmei, e doar un șoarece vorbitor.

E și mic... De unde și până unde Pârș cel Mare ?

Deși nu voiau să recunoască, toți erau puțin iritați de importanța care i se acorda micului șoarece-veveriță.

Nu vedeau nimic deosebit la Marele Pârș, care abia de se distingea din iarba dimprejurul copacului. Mai mult, nici de data asta nu ieșise nimic din propunerea sa sau ceea ce ieșise nu era nicidecum istorie.

Și tocmai când toți gândeau atât de urât despre el, Marele Pârș le vorbi din nou cu blândețe :

— Mereu e loc și de altceva.

De ce nu încercați, de exemplu, să coaceți totul ?



## Tentativă de istorie coaptă

Alta acum ! se gândi Simon. Istorie cu gânduri, istorioare, și acum, istorie coaptă... Mare înțelept Pârșul ăsta !

— Timpul le coace pe toate, continuă Marele Pârș, văzând derută pe fețele tuturor.

— Știu, știu ! se entuziasmă din nou Magda. **Și timpul copt = istorie !**  
Super !

— Exact, îi zâmbi tandru domnul Pârș.

— Bine, și cum se face asta concret ? întrebă Simon.

— Dar eu nu vreau coaptă, spuse Norocica, că, vorba aceea « sunt răscoaptă »...

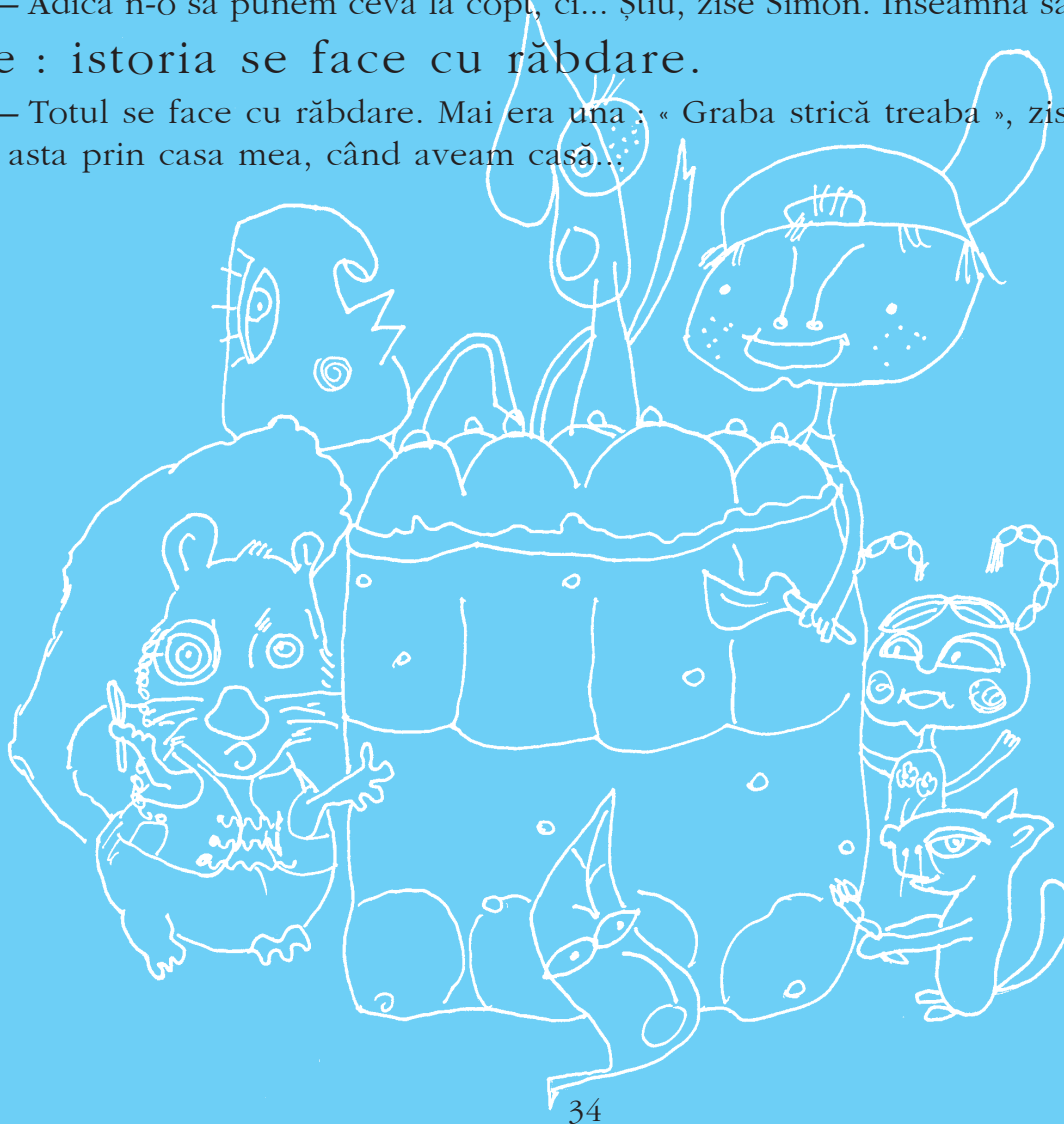
— E metaforic, le suflară discret limbile pendulei.

— Cuum ? Credeam că numai oamenii mari vorbesc limbi străine, dar văd că și limbile de pendulă, și frunzele... Căutați înadins cuvinte complicate, se smiorcăi Magda.

— Adică n-o să punem ceva la copt, ci... Știu, zise Simon. Înseamnă să avem răbdare.

**Asta e : istoria se face cu răbdare.**

— Totul se face cu răbdare. Mai era una : « Graba strică treaba », zise Norocica. Auzeam asta prin casa mea, când aveam casă...



— Dacă e cu răbdare, atunci istoria asta o s-o facă mai bine bunicii, bătrânii. Ei au răbdare câtă vrei... Este careva bătrân sau bătrână printre noi ? întrebă Simon.

— Tu ești bătrân față de mine, zise Magda.

— Ha, ha, ce glumă bună ! râse Simon.

— Eu nu știu cum sunt, se bâlbâi doamna Nina. Acum, dacă am căzut din pom, sunt oare bătrână ? De fapt, poate că sunt moartă, vai...

— Stai liniștită, nu e cazul, săriră toți cu gura.

— Eu știu că pe doamne nu e frumos să le întrebă ce vârstă au, spuse Norocica. Nu știu de ce, dar așa e, și nici eu n-o să vă spun câți ani am.

— Dar se vede, râse Magda. Nu ai fire albe pe la botic. Ești tânără, dar nu ești chiar pui.

— Să revenim deci, zise Simon. Graba strică treaba. Cu răbdare însă, ce trece, dacă trece, înseamnă că s-a copt. Și, dacă s-a copt, înseamnă că e istorie !

— Dar, în ceea ce mă privește, îndrăzni Nina, noi, frunzele, nu ne grăbim. Vântul sau toamna ne grăbește pe noi.



— Da, așa este. Nici eu nu mă grăbesc, zise Magda, nu fac nimic dar mereu îmi rămân hainele mici. Eu am răbdare. Timpul nu are...

— Dacă înțeleg bine, zise Simon, pentru ca un lucru să devină istorie, trebuie să treacă un timp.





— Da, dar nu dacă trece oricum, interveni Nina. Nu orice timp copt e istorie. Ce, faptul că mergi la școală este sau o să fie istorie ? Sau că v-ați cumpărat frigider nou ?

Toate privirile se întoarseră spre Marele Pârș. Acesta însă ridică din umeri.

— Aici aveți dreptate, doamna Nina, spuse Simon respectuos, după un moment de gândire. Se pare că nu trebuie să treacă timpul oricum. Deci ce timp copt este istorie și ce timp copt nu e istorie ? E tare complicat...

— E ca la gutui, încercă Nina o explicație. Dacă sunt prea coapte, atunci sunt răskoapte și nu mai sunt bune de mâncat. Dar nici dacă sunt necoapte nu sunt bune de mâncat.

— Trebuie deci să știi când să culegi gutuile. Despre asta e vorba ? Dacă știi asta, știi cum să faci istorie coaptă ?  
Îl întrebă Magda pe Marele Pârș, care o privi cu drag.

— Batem câmpii cu grație și, cu siguranță, fără folos, zise Simon, obosit. Eu credeam că o să fie mai simplu.

Văzându-i din nou în impas, Marele Pârș le aruncă iar o provocare de la firul ierbii de unde vorbea.

— Dacă nu a mers nici așa, încercați să faceți din prezent istorie.